

...az poznám sobi ráno

VZPOMÍNKA/ Před rokem odešel Pan kameraman Emil Sirotek, který snímal mimo jiné seriál Arabela.

I ONDŘEJ KEPKA
herec a režisér
(představitel Honzika
v seriálech o Arabele)

Seznámili jsme se koncem sedmdesátých let při natáčení první Arabely. Mně nebylo ani deset, a tak jsem vnímal okolí jako svět kouzel, tajemná a snů. Přesně tak kouzelná byla pro mne Emilova kamera, tehdy ještě obrovské ateliérové monstrum, které mě inspirovalo k všelijakým úvahám. A byl to právě Emil, kterému nečinilo problémy odpovídat malému klučinovi na všechny otázky.

Když jsme se po dvanácti letech sešli opět pracovně při natáčení pokračování Arabely, byly moje otázky už dospělácké. Emil byl pro mne opravdovým učitelem. Nejen tím, že mě zasvětil do základů profesionální filmařiny, ale především tím, že jsem měl možnost pozorovat ho při práci. Byl pro mne symbolem profesionality, pracovního nadhledu, diplomacie a lehkosti. Uměl navodit pohodu a radost, měl smysl pro humor. S režisérem Václavem Vorlíčkem vytvářel úžasnou dvojici.

Vzpomínám si, jak mi při natáčení častokrát špítl do ucha pár kritických slov, někdy stačilo uvidět jen výraz jeho tváře. Dovedl okem kamery vnímat herečův výraz. Jako kameraman nikdy neexhiboval, nenatáčel samoučelně kreační příběhy. Měl smysl pro atmosféru.

Uchvátily mě jeho šerosvity ve filmu Řád. Jako režisér s kameramanem jsme se sešli poprvé při práci na propagačním spotu pro Linku bezpečí nadace Naše dítě. Protože to byla moje první práce „klipového“ typu, byl jsem šťastný, že jsme mohli spolupracovat. A říkám upřímně a bez patosu, že výsledek byl minimálně z poloviny Emilovou zásluhou. Nejen, že mě přesvědčil ve výběru hlavní představitelky, ale učil mě vyprávět zkratkou a neustále mě nabádal k větší dynamice ve filmovém vyprávění, což mě při natáčení mnohdy přišlo až zbytečné. Jak jsem však byl tomu vděčný ve střížně! Svým přístupem mě naučil pochopit přesně, kdo je to režisér, kameraman a herec.

Jednou jsme oba vyfotografovali stejný záběr. Byl to mořský přístav. Když jsme si porovnávali fotografie, Emil řekl: „*Tak vidíš, jsou skoro stejné, to mám radost...*“ Pak se zastavil, usmál se a dodal: „*No, ta tvoje je lepší!*“ I když jsem byl o více než třicet let mladší, odešel mi kamarád. Neuvěřitelně vitální člověk, kterému vděčím za mnohé z toho, co ve mně je.

Sedíme oba v letadle směrem na Mallorcu, kde jsme natáčeli významnou část nové Arabely. Emil mně vypráví o tom, že se těší, až poznám sobi ráno. Naivně očekávám ranní romantickou lesní krajinu se soby v popředí. Teprve večer, v baru, nad sklenkou španělského koňaku Soberano jsem pochopil...

A ještě jednou Mallorca: Sirotek nasedá do helikoptéry a odlétá pouze s pilotem a asistentem kamery natočit pár pohledů z ptáčích perspektivy. Tehdy mi pověsil na krk tašku s penězi a s úsměvem řekl, abych to předal rodině, kdyby se náhodou nevrátil... Chtěl jsem mu tu důvěru někdy oplatit...

Často, když jsme končili natáčení a mělo se balit, vyhlásil Emil tzv. „balitův případ“, což byla paralela na Steve McQueena a slavný film Bullitův případ.

Emil to „zabalil“ nějak brzy. Ale třeba právě proto zůstane v mysli nás všech právě takový, jaký opravdu byl.

Foto: O. KEPKA

Emil Sirotek a Jiří Lábus
(Rumburak) v akci.